

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: H. T.,
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/199058-921,
sp. zn. SZ/MPSV-2018/177251-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 10. 2018, č.j. MPSV-2018/199058-921 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se **p r á v o** na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2018, č. j. 554697/18/BM (dále též „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o dávku pěstounské péče odměna pěstouna ode dne 15. 11. 2017.

II. Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. Došlo k podstatnému snížení příjmů její rodiny a dávka pěstounské péče ji měla být přiznána. Žalovaný pak při rozhodování vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu, přičemž dospěl i k nesprávným skutkovým zjištěním. Rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné a nebyl ani brán do úvahy nejlepší zájem dítěte a rozhodnutí není ani v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně především odkázala na argumentaci uvedenou ve svých odvoláních ze dne 31. 5. 2018 a ze dne 20. 8. 2018.
3. K neúplně zjištěnému stavu věci žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný vycházeli při svém rozhodování toliko z vyjádření orgánu sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města Brna (dále jen „orgán péče o dítě“) a ze spisové dokumentace, aniž by bylo provedené vlastní šetření a pozorování. Správní orgán I. stupně nepostupoval správně, pokud nenařídil ústní jednání a rovněž neprovedl vlastní návštěvu dítěte a pečující osoby v místě jejich bydliště. Žalovaný proto neměl k dispozici dostatek podkladů k rozhodnutí a zjištění stavu věci. Dle názoru žalobkyně nebyla zpráva orgánu péče o dítě úplná a dostatečná.
4. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí prvostupňového správního rozhodnutí i žalovaného žalobkyně především uvedla, že není zřejmé, jakým způsobem byly hodnoceny důkazy a jakým způsobem bylo přihlíženo k jí tvrzeným skutečnostem. Není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru, že převzetím nezletilého nedošlo k podstatnému snížení příjmů její rodiny. Na straně 5 je toliko konstatováno, že pokud by svěřením vnuka do pěstounské péče mohla být na straně prarodiče a ostatních spoluživících členů rodiny ohrožena úhrada nákladů na výživu apod., teprve poté je na místě přiznat odměnu pěstouna, nejedna se však o situaci žalobkyně. Nikde pak není odůvodněno, zda došlo ke snížení nebo nedošlo ke snížení životní úrovně její rodiny a ani z jakého důvodu se nejedná o podstatné snížení.
5. K nerespektování nejlepšího zájmu dítěte žalobkyně především uvedla, že správní orgány nevzaly v potaz nejlepší zájem její nezletilé dcery E. jako spoluživícího člena její rodiny a rovněž ani jejího vnuka S. L. Nezabýval se totiž dopadem rozhodnutí na nezletilou dceru a vnuka.
6. Ke svým osobním a majetkovým poměrům pak žalobkyně především uvedla, že je vdaná a má jednu vyživovací povinnost k nezletilé dceři E. Pobírá dávky státní sociální podpory a hmotné nouze. Do měsíce listopad 2018 pobírala rodičovský příspěvek ve výši 3 800 Kč, aktuálně jej již nepobírá. Jako rodina měsíčně pobírají příspěvek na bydlení, aktuálně ve výši 5 963 Kč, přídavky na dítě ve výši 1 110 Kč, příspěvek na úhradu potřeb dítěte ve výši 4 950 Kč, příspěvek na živobytí ve výši 987 Kč a 500 Kč ve stravenkách. Doplatek na bydlení byl žalobkyni od 1. 11. odejmut. Na manžela pobírá příspěvek na péči ve výši 8 800 Kč, což ale nelze brát jako příjem, neboť tyto finance jsou vynaloženy na zajištění péče a potřeb těžce nemocného manžela. Žalobkyně dále uvedla, že hradí náklady za bydlení měsíčně ve výši 11 044 Kč (nájem, záloha na energie

a služby). Další výdaje jsou spojené s běžným chodem domácnosti, stravováním, hygienickými potřebami apod. Částka, která rodině zbyde po uhrazení nejnutnějších výdajů, pak není dostatečná na pokrytí volnočasových aktivit či jiných aktivit, které by mohly nezletilé děti rozvíjet. Závěrem zdůraznila, že obzvláště s ohledem na nezl. S. by odměna pěstouna dotvářela ekonomické zázemí pro jeho péči a rozvoj. Žalobkyně pak nevlastní žádné movité či nemovité věci vyšší hodnoty.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že při rozhodování bylo především přihlíženo k vyjádření orgánu péče o dítě a dále bylo vycházeno i z jiných podkladů (např. přehled příjmů a výdajů žalobkyně resp. její rodiny). Orgán péče o dítě konstatoval skutkový stav věci a podrobně popsal výsledky svého sociálního šetření ze dne 3. 1. 2017. Na základě tohoto šetření dospěl orgán péče o dítě k závěru, že převzetím nezletilého do péče žalobkyni a její rodině žádným výrazným způsobem neklesla životní úroveň. Rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyně začala na nezletilého pobírat rodičovský příspěvek, tento nemá žádné zdravotní potíže a nepotřebuje ani žádnou zvýšenou péči. Správní orgán I. stupně závěr vyjádření orgánu péče o dítě k námitkám žalobkyně ověřil a rovněž vyhodnotil majetkové a jiné poměry žalobkyně, resp. její rodiny a s odkazem na konkrétní příjmy v průběhu času sám vyhodnotil, že nedošlo k zásadnímu poklesu příjmů rodiny či její úrovně. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v řízení nedoložila žádné podklady, které by zpochybnil vyjádření orgánu péče o dítě nebo zjištění vyplývající z vlastní činnosti správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného. Orgán péče o dítě pak zná poměry pěstounských rodin nejlépe, a to nejenom z podkladů vedené spisové dokumentace, ale právě také z vlastních prošetření rodin. Jeho vyjádření je v posuzovaném případě natolik podrobné, že je dle něj lze dostatečně orientovat v celkových sociálních a majetkových poměrech žalobkyně a její rodiny. Žalovaný ani správní orgán I. stupně proto neměli důvod nevycházet z těchto podkladů a provádět další vyšetřování či nařizovat ústní jednání. Žalovaný rovněž uvedl, že správní orgány srovnávaly konkrétní příjmy žalobkyně resp. její rodiny v období předcházejícím převzetí nezletilého do péče žalobkyně a v období poté. Z jejich rozhodnutí je zřejmé, že životní úroveň rodiny se převzetím nezletilého do její péče podstatně nezhoršila, naopak rodina se následně dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, což samo o sobě vypovídá o zlepšení jejich životní úrovně. Za podstatné snížení příjmu pak nelze považovat žalobkyni uváděných 1000 Kč při příjmu 30 000 Kč. Za podstatné se považuje ztráta třetiny příjmů. Žalovaný doplnil, že rodina žalobkyně nebyla závislá na jednom příjmu. K zajištění dětí pobírala rodičovský příspěvek. K vytvoření ekonomického zázemí pro péči o svěřeného nezletilého (a vlastní děti) slouží žalobkyni přídavky na děti, příspěvek na úhradu potřeb dítěte a jednorázově vyplacený příspěvek při převzetí dítěte.

IV. Replika žalobkyně

8. Žalobkyně v replice zejména zdůraznila, že v jejím případě se jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že se její rodina dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, neboť byli v tomto systému ještě v únoru 2019, kdy obdrželi příspěvek na živobytí. Nadále už nebude v systému hmotné nouze, avšak jen protože opětovně požádala o odměnu pěstouna, a to v listopadu 2018, přičemž ji tato dávka byla přiznána a to s ohledem na skutečnost, že již nepobírá rodičovský příspěvek. Tento fakt však měl být zohledněn již při prvotním rozhodnutí, neboť bylo zřejmé, že rodičovský příspěvek bude pobírat toliko do věku 4 let dítěte. Žalobkyně sice pobírala dávky uvedené ve vyjádření žalovaného, avšak příjem z těchto dávek byl započítán do celkového příjmu rodiny a zohledněn při vyplácení dávek v hmotné nouzi tak, že dávky byly vypláceny nižší a přitom měla tato částka vystačit pro vyšší počet lidí, než před převzetím nezletilého do péče. Jejich finanční situace byla značně nestabilní.

V. Jednání před soudem

9. Žalobkyně při jednání především odkázala na žalobu a repliku. Dále uvedla, že v době, kdy se začala starat o vnuka, se jednalo o 4 člennou rodinu, do které přibyl vnuk jako další člen rodiny. Žalobkyně začala pociťovat, že jejich finanční situace v tomto období poklesla. V hmotné nouzi nebyla, neboť převzala od úřadu práce peníze. Do příjmu rodiny se pak počítají i peníze jejího manžela, ale ty se týkají jeho nemoci.
10. Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Soud pro úplnost k věci uvádí, že žalobkyně požádala o ustanovení právního zástupce. Rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2019 č.j. 32 A 71/2018-18 byl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce z řad advokátů zamítnut. Kasační stížnost žalobkyně nepodala.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy

obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury

Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Podle § 47 j odst. 1 zák. č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, (dále jen „ZSPOD“) *výše odměny pěstouna činí za kalendářní měsíc, není-li dále stanoveno jinak, a) 12 000 Kč, je-li pečováno o 1 dítě, b) 18 000 Kč, je-li pečováno o 2 děti, c) 30 000 Kč, 1. je-li pečováno alespoň o 3 děti, 2. je-li pečováno alespoň o jedno dítě, které je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo ve stupni III (těžké závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost), d) 20 000 Kč, jde-li o osobu v evidenci, a to i v případě, že nepečuje o žádné dítě. Podle odstavce 2 téhož ustanovení za každé další dítě svěřené do péče osoby pečující se odměna pěstouna podle odstavce 1 písm. c) bodů 1 a 2 zvyšuje o polovinu částky uvedené v odstavci 1 písm. a). Za každé další dítě, které je osobě v evidenci svěřeno do jiné péče, než je pěstounská péče na přechodnou dobu, se odměna pěstouna podle odstavce 1 písm. d) zvyšuje o polovinu částky uvedené v odstavci 1 písm. a). Podle odstavce 3 téhož ustanovení odměna pěstouna podle odstavce 1 písm. a) a b) náleží osobě pečující nebo osobě v evidenci, která je rodičem nebo prarodičem otce nebo matky svěřeného dítěte, pouze v případech hodných zvláštního zřetele, zejména s ohledem na sociální a majetkové poměry osoby pečující nebo osoby v evidenci a jejich rodiny a s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu dítěte. Pro účely rozhodnutí o přiznání odměny pěstouna je krajská pobočka Úřadu práce povinna si vyžádat vyjádření příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností.*
19. Pokud je tedy soba pečující nebo osoba v evidenci prarodičem svěřeného dítěte je nárok na odměnu fakultativní, resp. je vyplácena pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Jde o reakci na podpůrnou vyživovací povinnost prarodičů vůči dětem. Podkladem pro rozhodnutí Úřadu práce ČR o odměně pěstouna je vyjádření orgánu sociálně právní ochrany místa příslušného dle místa trvalého pobytu dítěte. Úřad práce ČR může ve věci provádět i vlastní šetření, což však především doplňuje vyjádření orgánu sociálně právní ochrany. Při posuzování nároku se vychází především ze skutečnosti, že v důsledku svěření dítěte do péče by nemělo dojít k podstatnému snížení životní úrovně pěstouna (k tomu srov. Komentář v ASPI k § 47 odst. 3 ZSOPD). K dávkám pěstounské péče dle ZSPOD pak byla vydána Instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 1/2016. Z ní plyne, že při posuzování nároku prarodiče svěřeného dítěte na odměnu pěstouna je třeba vycházet z toho, že v důsledku svěření dítěte do pěstounské péče by nemělo dojít k podstatnému snížení životní úrovně prarodiče a jeho rodiny. Jsou-li celkové sociální a majetkové poměry osoby pečující a její rodiny takové, že by v souvislosti se svěřením vnuka do pěstounské péče mohla být na straně prarodiče a ostatních spolužijících členů rodiny ohrožena či ztížena úhrada nákladů na výživu a jiné osobní potřeby a úhrada nákladů na domácnost (i při započítání příspěvku na úhradu potřeb dítěte), je zásadně nezbytné odměnu pěstouna prarodiči svěřeného dítěte přiznat.
20. Soud k věci uvádí, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 3. 10. 2018, přičemž příjem rodiny žalobkyně je hodnocen za období od srpna 2017 do února 2018. Nezletilý S. L. C. (nar. ...) byl přitom v pěstounské péči žalobkyně od 15. 11. 2017. Již v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně poukázala na příjmy její rodiny i za období březen (částka 25 613 Kč) a duben roku 2018 (částka 25 499 Kč) A zejména namítala, že životní úroveň její rodiny klesla i v důsledku toho, že před svěřením vnuka do pěstounské péče byl příjem určen pro 4 osoby, zatímco poté už pro 5 osob. Dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně činil příjem za říjen 2017

částku 26 936 Kč, za listopad 2017 částku 27 932 Kč, za prosinec 2017 částku 31 236, ale za měsíc leden 2018 už částku 37 506 Kč a za měsíc únor 2018 částku 26 529 Kč.

21. Žalovaný ve svém rozhodnutí k této argumentaci žalobkyně zejména uvedl, že *by v důsledku pěstounské péče nemělo dojít k podstatnému snížení životní úrovně prarodiče a jeho rodiny. Životní úroveň rodiny žalobkyně se převzetím dítěte do péče podstatně nezhoršila, rodina se dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, což samo o sobě vypovídá o skutečnosti, že nedošlo k podstatnému snížení životní úrovně rodiny.* Dle názoru soudu však žalovaný měl při svém posouzení vzít v úvahu i příjmy za další měsíce, když žalobkyně přímo v odvolání poukazovala na příjmy za období března a dubna, jejichž výše se od výše příjmů za období prosinec až únor, tj. po převzetí vnuka, odlišovala. Soud provedl prostý aritmetický výpočet za období před převzetím vnuka do péče za měsíce srpen, září a říjen 2017 (souhrn příjmů činil 86 967 Kč, za jeden měsíc pak činil průměr 28 989 Kč a průměr na jednu osob při 4 členném počtu osob činil 7 224, 25 Kč). Do období po převzetí soud vypočet nejdříve období prosinec 2017 až únor 2018 (souhrn příjmů činil 95 271 Kč, za jeden měsíc pak činil průměr 31 757 Kč a na jednu osobu činil průměr 6 351, 4 Kč při 5 členném počtu osob). Za období březen a duben pak činil souhrn příjmů udávaných žalobkyní 51 112 Kč, průměr za jeden měsíc činil 25 556 Kč a na jednu osobu činil průměr 6 389 Kč při 4 členném počtu osob. Soud zde vycházel z toho, že do počtu osob se nezapočítá již zletilý syn R. T., nar. ... je od 26. 2. 2018 veden v Úřadu evidence práce bez hmotného zabezpečení, neboť se již nejedná o zletilé nezaopatřené dítě. V rozhodnutí správního orgánu ani žalovaného však taková úvaha týkající se konkrétního poklesu životní úrovně žalobkyně a její rodiny provedena nebyla, přičemž je zřejmé, že k určitému poklesu došlo. Soud rovněž považoval za podstatné, že ačkoliv rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 3. 10. 2018, tak v něm absentuje zhodnocení i dalších měsíců, když je vycházeno jenom z období do února roku 2018.
22. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zčásti nepřezkoumatelné a přistoupil proto k jeho zrušení.

VII. Závěr a náklady řízení

23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalobkyně pak ani náhradu nákladů řízení nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.